

¹Dies ist das Wort, so vom HERRN geschah zu Jeremia, da der König Zedekia zu ihm sandte Pashur, den Sohn Malchias, und Zephanja, den Sohn Maasejas, den Priester, und ließ ihm sagen:²Frage doch den HERRN für uns. Denn Nebukadnezar, der König zu Babel, streitet wider uns; daß der HERR doch mit uns tun wolle nach allen seinen Wundern, damit er von uns abzöge.³Jeremia sprach zu ihnen: So saget Zedekia:⁴Das spricht der Herr, der Gott Israels: Siehe, ich will die Waffen zurückwenden, die ihr in euren Händen habt, womit ihr streitet wider den König zu Babel und wider die Chaldäer, welche euch draußen an der Mauer belagert haben; und will sie zuhauf sammeln mitten in dieser Stadt.⁵Und ich will wider euch streiten mit ausgereckter Hand, mit starkem Arm, mit Zorn, Grimm und großer Ungnade.⁶Und ich will die Bürger dieser Stadt schlagen, die Menschen und das Vieh, daß sie sterben sollen durch eine große Pestilenz.⁷Und darnach, spricht der HERR, will ich Zedekia, den König Juda's, samt seinen Knechten und dem Volk, das in dieser Stadt vor der Pestilenz, vor Schwert und Hunger übrigbleiben wird, geben in die Hände Nebukadnezars, des Königs zu Babel, und in die Hände ihrer Feinde, und in die Hände derer, die ihnen nach dem Leben stehen, daß er sie mit der Schärfe des Schwerts also schlage, daß kein Schonen noch Gnade noch Barmherzigkeit da sei.⁸Und sage diesem Volk: So spricht der HERR: Siehe, ich lege euch vor den Weg zum Leben und den Weg zum Tode.⁹Wer in dieser Stadt bleibt, der wird sterben müssen durch Schwert,

¹الْكَلَامَ الَّذِي صَارَ إِلَى إِرْمِيَا مِنَ الرَّبِّ، حِينَ أَرْسَلَ إِلَيْهِ الْمَلِكُ صِدْقِيَا فَسُخَّورَ بَنَ مَلِكِيَا وَصَفْقِيَا بَنَ مَعْسِيَا الْكَاهِنَ قَائِلًا،²اسْأَلِ الرَّبَّ مِنْ أَجْلِنَا، لِأَنَّ تَبُوحْدَنْصَرَ مَلِكَ بَابِلَ يُحَارِبُنَا. لَعَلَّ الرَّبَّ يَصْنَعُ مَعَنَا حَسَبَ كُلِّ عَجَائِبِهِ قَبِضَعَدَ عَنَّا.³فَقَالَ لَهُمَا إِرْمِيَا، هَكَذَا تَقُولَانِ لِصِدْقِيَا،⁴هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ إِلَهُ إِسْرَائِيلَ، هَنَذَا أَرُدُّ أَدْوَابَ الْحَرْبِ الَّتِي بِيَدِكُمْ الَّتِي أَنْتُمْ مُحَارِبُونَ بِهَا مَلِكَ بَابِلَ وَالْكِلْدَانِيِّينَ الَّذِينَ يُحَاصِرُونَكُمْ حَارِجَ السُّورِ، وَأَجْمَعُهُمْ فِي وَسْطِ هَذِهِ الْمَدِينَةِ.⁵وَأَنَا أَحَارِبُكُمْ بِيَدِ مَمْدُودَةَ وَبِزَرَاعِ سَدِيدَةِ، وَبِعَصَبِ وَحُمُوٍّ وَعَيْطِ عَظِيمٍ.⁶وَأَضْرِبُ سُكَّانَ هَذِهِ الْمَدِينَةِ، النَّاسَ وَالْبَهَائِمَ مَعًا. يَوْمًا عَظِيمًا يَمُوتُونَ.⁷ثُمَّ بَعْدَ ذَلِكَ قَالَ الرَّبُّ، أَدْفَعُ صِدْقِيَا مَلِكَ يَهُودًا وَعَبِيدَهُ وَالشَّعْبَ وَالْبَاقِينَ فِي هَذِهِ الْمَدِينَةِ مِنَ الْوَابِ وَالسَّيْفِ وَالْجُوعِ لِيَدِ تَبُوحْدَنْصَرَ مَلِكَ بَابِلَ وَلِيَدِ أَعْدَائِهِمْ وَلِيَدِ طَالِبِي نُفُوسِهِمْ، فَيَضْرِبُهُمْ بِحَدِّ السَّيْفِ. لَا يَتَرَأَفُ عَلَيْهِمْ وَلَا يُسْفِقُ وَلَا يَرْحَمُ.⁸وَتَقُولُ لِهَذَا الشَّعْبِ، هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ. هَنَذَا أَجْعَلُ أَمَامَكُمْ طَرِيقَ الْحَيَاةِ وَطَرِيقَ الْمَوْتِ.⁹الَّذِي يُقِيمُ فِي هَذِهِ الْمَدِينَةِ يَمُوتُ بِالسَّيْفِ وَالْجُوعِ وَالْوَابِ، وَالَّذِي يَخْرُجُ وَيَسْقُطُ إِلَى الْكِلْدَانِيِّينَ الَّذِينَ يُحَاصِرُونَكُمْ حَيًّا وَتَصِيرُ نَفْسُهُ لَهُ عَنِيْمَةً.¹⁰لَأَنِّي قَدْ جَعَلْتُ وَجْهِي عَلَى هَذِهِ الْمَدِينَةِ لِلنَّسْرِ لَا لِلْخَيْرِ يَقُولُ الرَّبُّ. لِيَدِ مَلِكِ بَابِلَ تُدْفَعُ فَيَحْرِقُهَا بِالنَّارِ.¹¹وَلِيَبَيْتِ مَلِكِ يَهُودًا تَقُولُ، اسْمَعُوا كَلِمَةَ الرَّبِّ.¹²يَا بَيْتَ دَاوُدَ، هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، أَفْضُوا فِي الصَّبَاحِ عَدْلًا وَأَقْبِدُوا الْمَعْصُوبَ مِنْ يَدِ الظَّالِمِ، لِئَلَّا يَخْرُجَ كَثَارٌ عَضِيبي فَيَحْرِقَ وَلَيْسَ مِنْ بَطْفِي، مِنْ أَجْلِ سَرِّ أَعْمَالِكُمْ.¹³هَنَذَا صِدْقِيَا يَا سَاكِنَةَ الْعُمُقِ، صَخْرَةَ السَّهْلِ، يَقُولُ الرَّبُّ. الَّذِينَ يَقُولُونَ، مَنْ يَنْزِلُ عَلَيْنَا وَمَنْ يَدْخُلُ إِلَى مَنَارِلِنَا.¹⁴وَلِكَيْبِي أَعَاقِبُكُمْ حَسِبْتُمْ تَمَرِ أَعْمَالِكُمْ يَقُولُ الرَّبُّ، وَأَسْعِلُ تَارًا فِي وَغْرِهِ فَتَأْكُلُ مَا حَوَالَيْهَا.

Hunger und Pestilenz; wer aber sich hinausbegibt zu den Chaldäern, die euch belagern, der soll lebendig bleiben und soll sein Leben als eine Ausbeute behalten.¹⁰ Denn ich habe mein Angesicht über diese Stadt gerichtet zum Unglück und zu keinem Guten, spricht der HERR. Sie soll dem König zu Babel übergeben werden, daß er sie mit Feuer verbrenne.¹¹ Und höret des HERRN Wort, ihr vom Hause des Königs in Juda!¹² Du Haus David, so spricht der Herr: Haltet des Morgens Gericht und errettet die Beraubten aus des Frevlers Hand, auf daß mein Grimm nicht ausfahre wie ein Feuer und brenne also, das niemand löschen könne, um eures bösen Wesens willen.¹³ Siehe, spricht der HERR, ich will an dich, die du wohnst im Grunde, auf dem Felsen der Ebene und sprichst: Wer will uns überfallen oder in unsre Feste kommen?¹⁴ Ich will euch heimsuchen, spricht der HERR, nach der Frucht eures Tuns; ich will ein Feuer anzünden in ihrem Walde, das soll alles umher verzehren.